

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

idrætsliv, som skal tage sig af den frivillige del af det. Dér, hvor man ikke har den mulighed, må man gøre det gennem skolerne, men det er i første række forbeholdt foreningerne.

Så vil jeg lige føje en ting til. Jeg tror, det var fru Jytte Røge, der nævnede det med, at hvad musik er for sjælen osv. De musiske fag i skolerne er også et af de punkter, som bliver forsømt. Fælles for begge dele er, at det er ting, som går ud over, skal vi sige nyttefagene, men det er noget, som kan bringe glæde, inspiration, noget menneskeligt ind i tilværelsen, og som vi må være opmærksom på i fremtiden.

Jeg skal ikke gå ind på de andre indlæg; de store linjer er blevet dækket her.

Jeg synes nok, at hr. Kurt Hansen måske ideologisk gjorde lidt mere ud af det, end det egentlig kunne bære. Jeg kan ikke frigøre mig helt fra den tanke, at det er morsommere at vinde en badmintonkamp eller en tenniskamp end at tabe den, uden at man derfor behøver at være konkurrencegal og græde, fordi man ikke vinder. Det minder mig lidt om den gamle historie om maleren Lundstrøm, der i sin tid begyndte at spille tennis med Hans Bendix, og som, da han opdagede, at det ikke bare gjaldt om at holde bolden i spil, men at man skulle prøve på at slå den fra den anden, ikke ville spille mere, og så gik han over til svømning i stedet for. Det er lidt af det samme. Der skal være en naturlig konkurrence, en naturlig kappestrid, men det er ikke det samme, som at det bliver hysteri, at det bliver i den store nationale gasform og al den slags. Det er det, jeg har taget afstand fra her, men noget fornuftigt og morsomt, en leg, der er en kappestrid, synes jeg er noget rigtigt.

Det, jeg synes må være udfaldet af den diskussion, vi har haft her i dag, er, om ikke et tilbud fra idrættens side, så i hvert fald en dialog mellem politikere og idrætten i Danmark. Det er også et spørgsmål om, at vi fra politisk side ligesom gør op med os selv: hvor kan vi blive enige, hvad vil vi gøre i denne situation, hvordan kan vi lave en rammeplan for, hvad vi skal gøre, samtidig med — og det siger jeg for at understrege det — at idrættens organisationer selv skal bestemme, hvordan det skal være, hvordan pengene skal bruges, hvordan det

skal indrettes? Vi må nødvendigvis sige, at det er folketinget, der må prøve at tilrettelægge rammerne, men så må vi give midlerne til idrætten uden betingelser, som vi har gjort det hidtil.

Og efter sådan en lang debat som i dag, burde alle ordførere og jeg selv gå ned i kondirummet for at motionere.

**Formanden:**

Vi går nu til anden omgang, hvor jeg skal fastsætte en taletid på indtil 8 minutter.

**Robert Pedersen (S):**

Det kan ikke være hr. Brixtofte helt ubekendt, at man i disse timer i dette hus fører nogle vigtige spareforhandlinger, og det er vist også temmelig klart, at den siddende regering ikke mindst fra hr. Brixtoftes parti vil blive presset til en række besparelser, der er temmelig ubehagelige. Det kan heller ikke være hr. Brixtofte ubekendt, at en stor del af disse besparelser vil finde sted på undervisningsministeriets ressortområde. Derfor synes jeg ikke, det har meget mål for os ved denne lejlighed at foregøgle, at en ændring af fritidsloven ville indebære bedre rammer for idrætten, og det skulle jo kun være gavnligt at revidere denne lov, hvis det betød noget for de folk, vi taler om og til i øjeblikket.

Jeg kan ikke rigtig forstå, at det skulle være en god idé at lade hele overskuddet fra tipsloven tilfalde idrætten, således som repræsentanter for fremskridtspartiet har nævnt det, og som det mærkværdigvis nok er blevet bakket op af hr. Erhard Jakobsen. Hvis man knyttede de enkelte beskatningsformer til de aktiviteter, de er udsprunget af, så skulle jo travbanerne have hele totalisatorafgiften, så skulle man kun til kirkeministeriet have vores kirkeskatter, og sådan kunne vi dele det op i forskellige bunker. Sandheden er, at af de beløb, som idrætten får i alt, udgør tipsmidlerne ca. en tolvtedel, og hvis vi gav dem hele provenuet ville der alligevel skulle skaffes 10 gange så stort et beløb. Derfor ville jeg fornemme, at i og med at de fik hele provenuet af tipsloven, ville der ligge en mindre pligt for partierne og for regeringen til at sørge for de vilkår, under hvilke idrætten økonomisk trives i dette land. Jeg vil gerne konkret spørge fremskridtspartiets ordfører: antyder